

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost Uzbekistán
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. CPR-40646-26/ČJ-2022-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie

Libereckého kraje ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPL-107695-26/ČJ-2022-180022-SV, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců, podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 20 dnů k vycestování z území ČR a současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR od 31. 10. 2022 do 1. 11. 2022 neoprávněně. Proto bylo přistoupeno k vyhoštění. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a dostatečně podložených skutkových zjištění, protiprávní jednání žalobce bylo správně posouzeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 uvedeného zákona. Doba, po kterou není žalobci umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a koresponduje rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech, a rovněž odpovídá charakteru a závažnosti protiprávního jednání žalobce s ohledem na neexistenci rodinných a soukromých vazeb na území ČR. K odvolacím námitkám žalovaný doplnil, že správní orgán I. stupně správně nepřistoupil k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. Z dikce § 119a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění zde zakotvených podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě správní orgán I. stupně neshledal, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a proto nepřistoupil k překvalifikování předmětného řízení dle § 50a uvedeného zákona. Žalobce má rodinu v Uzbekistánu, vypověděl, že v ČR vazby nemá.
3. Dle žalovaného byla doba 6 měsíců stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí s ohledem na rozsah a charakter protiprávního jednání. Tvrzení žalobce, který si myslel, že může tranzitovat na dokumenty z Polska, a zároveň se pokoušel si v ČR bytové oprávnění obstarat, jsou rozporná. S odkazem na nadřízené závazné stanovisko ministra vnitra žalovaný dovodil, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Žalobcova v Polsku podaná žádost o bytové oprávnění ze dne 29. 4. 2022 byla polskými orgány zamítnuta, a žalobce tak nedisponuje ani oprávněním k pobytu v Polsku.
4. Žalobce v podané žalobě namítal, že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Správní orgán měl povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu a nešetří oprávněné zájmy žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření. Jak forma opatření, tak délka správního vyhoštění byla stanovena zcela nepřiměřeně. S ohledem na délku nelegálního pobytu po dobu dvou dnů a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku nepřiměřeným zásahem. Je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním. Pro takto dlouhou dobu vyhoštění žalobce za jeho excesivní jednání není vzhledem k okolnostem případu a poměrům žalobce, který je

bezúhonnou osobou a nepůsobil žádnou škodu, důvod. Správní orgán měl uvážit postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, resp. zdůvodnit, proč podle tohoto ustanovení nepostupoval. To neučinil, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

5. Žalobce dodal, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého života, k čemuž poukázal hlediska uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán relevantní hlediska uvedl, ale prakticky nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Správní orgán nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Jediným kritériem přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být to, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. Na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, když mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 1. 11. 2022 se žalobce dostavil na cizineckou policii s cestovním pasem, aby si zařídil pobytové oprávnění. Kontrolou cestovního pasu a lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že žalobce do ČR přicestoval letecky dne 21. 8. 2021, bylo mu vydáno vízum k pobytu na území ČR s platností od 7. 2. 2022 do 7. 4. 2022. Správní orgán I. stupně ověřil, že žádost o pobytové oprávnění, kterou žalobce podal v Polsku dne 29. 4. 2022, byla zamítnuta dne 12. 10. 2022. Jiným pobytovým oprávněním žalobce nedisponoval. Žalobce byl zajištěn téhož dne a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl žalobce vyslechnut za přítomnosti tlumočníka. Správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možných překážek vycestování. Shora označeným rozhodnutím ze dne 2. 11. 2022 rozhodl správní orgán I. stupně o vyhoštění žalobce, jak bylo uvedeno výše. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce pobýval na území Schengenského prostoru bez oprávnění k pobytu od 13. 10. 2022 do 1. 11. 2022, z toho v ČR od 31. 10. 2022.
9. V odvolacím řízení žalovaný s ohledem na odvolací námitky vyžádal potvrzení závazného stanoviska ohledně překážek vycestování ministrem vnitra jako nadřízeným orgánem. Posléze o odvolání rozhodl dne 23. 5. 2023, jeho rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 73 A 4/2023-51, s tím, že je třeba objasnit, zda žalobci bylo či nebylo uděleno pobytové oprávnění v Polsku. Po doplnění řízení skrze informace společného centra o tom, že žalobce polským pobytovým oprávněním nedisponuje, vydal žalovaný nyní žalobou napadené rozhodnutí.
10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR podle § 119 odst. 1 písm.

b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rozhodnutí o správním vyhoštění brání jako nepřiměřenému, domáhá se aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců, přičemž současně namítá, že skutkový stav za účelem řádného posouzení jeho případu nebyl zjištěn žalovaným dostatečně.

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Předně soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí, které tvoří společně s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, na základě jakých podkladů a k jakým právním závěrům dospěl. Podaná žaloba setrvává v podstatném rozsahu v obecné rovině, čímž vylučuje podrobnější reakci soudu. Žalobce namítá nedostatek skutkových zjištění, případně nepřihlédnutí ke skutečnostem svědčícím v jeho prospěch. Sam však neuvádí žádné konkrétní skutečnosti významné pro řešení věci, které správní orgány nezjistily či k nim nepřihlédly, přestože jsou žalobci ku prospěchu. Žaloba je zde tedy nekonkrétní a není na soudu, aby se vtěloval do pozice zástupce žalobce a domýšlel pro žalobce prospěšnou argumentaci, kterou žaloba neobsahuje. Dle přesvědčení soudu byly skutkové okolnosti případu zjištěny a zohledněny adekvátním způsobem.
15. Pokud jde o námitku, že řízení mělo být překvalifikováno na řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, uvedl, že: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho

potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

16. V daném případě žalobce bezpochyby naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě. Žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu po dobu dvou dnů. Jak správně uvedl žalovaný, žalobce byl v minulosti držitelem pobytového oprávnění v ČR, a mohl si proto být vědom skutečnosti, že bez takového oprávnění není jeho pobyt na území ČR legální. Žalovaný si byl vědom úpravy § 50a zákona o pobytu cizinců, uvedl však, že v daném případě jsou naplněny podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a vysvětlil, proč není rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřené. Vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území ČR tedy dle žalovaného nebylo namístě, a to tím spíše, že žalobce v době rozhodování žalovaného nebyl ani držitelem pobytového oprávnění v Polsku. S těmito závěry se zdejší soud ztotožňuje. Žalovaný také poukázal na správní judikaturu, dle níž nebylo vyhoštění shledáno nepřiměřeným ani v situaci, kdy nelegální pobyt na území trval pouze několik hodin. Z toho je zřejmé, že žalovaný se přiměřeností využití institutu vyhoštění zabýval, a to ve shodě s náhledem soudu.
17. Pokud jde o dobu, na niž je žalobce vyhoštěn, zde podaná žaloba vůbec nekorresponduje napadenému rozhodnutí. Žalobce namítá, že roční vyhoštění je nepřiměřeným zásahem, žalobce však nebyl vyhoštěn na rok, nýbrž pouze na 6 měsíců, což je doba diametrálně odlišná, blížíci se markantně samé dolní hranici zákonem připuštěné sazby. Správní orgány přihlídlly k okolnostem případu včetně toho, že protiprávní pobyt žalobce v ČR netrval dlouhou dobu. Šestiměsíční dobu vyhoštění považuje soud v daném případě za adekvátní, podaná žaloba s ní navíc nepočítá, a není proto zřejmé, zda žalobce vůbec považuje šestiměsíční vyhoštění za nepřiměřeně dlouhé.
18. Pokud jde o možné negativní dopady napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce, bylo na žalobci, aby správními orgány sdělil k tomu relevantní skutečnosti, neboť je to on sám, kdo zná nejlépe charakteristiky svého soukromého a rodinného života. Žalobci k tomu byl poskytnut dostatečný prostor, na otázky správního orgánu I. stupně nicméně uvedl, že nemá v ČR rodinné, společenské, kulturní či jiné vazby, nemá zde ani majetek, přicestoval za účelem zaměstnání. Naopak v Uzbekistánu má manželku, děti, rodiče a sourozence. Ani v žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní aspekty svého soukromého a rodinného života, do nichž by mělo být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasazeno.
19. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí ze strany správních orgánů neznamena povinnost rozepsat veškeré aspekty uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má pravdu v tom, že správní orgány zejména z výpovědi žalobce zjistily základní skutečnosti relevantní pro úvahy o přiměřenosti či nepřiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Z jejich souhrnu však

jednoznačně vyplynulo, že o nepřiměřenosti rozhodnutí nelze v daném případě hovořit. Jediným kritériem přitom nebyla skutečnost, že žalobce se má kam vrátit. Za stěžejní je třeba především naprostou absenci vazeb žalobce na Českou republiku. Byl to žalobce, kdo porušil právní úpravu ČR na úseku pobytu cizinců, a je tedy povinen i případný přiměřený zásah strpět. Šetření oprávněných zájmů žalobce ve smyslu § 2 správního řádu jistě neznamená, že by neoprávněně pobývajícím žalobce nemohl být z ČR vyhoštěn. Vyhoštění na nepříliš dlouhou dobu je naopak okolností případu přiměřené.

20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval bez jednání, s čímž žalovaný vyjádřil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu,

neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. listopadu 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce